Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍ ADVOKÁTKY
ELEANOR SHARPSTON
přednesené dne 22. září 2016 [1 i]

Věc C-79/15 P

Rada Evropské unie
proti

Hamás

„Kasační opravný prostředek – Omezující opatření zaměřená na boj proti terorismu – Ponechání jednotlivců, skupin a subjektů na seznamu uvedeném v čl. 2 odst. 3 nařízení (ES) č. 2580/2001 – Společný postoj 2001/931/SZBP – Článek 1 odst. 4 a 6 – Řízení – Význam pojmu ‚příslušný orgán' – Hodnota veřejně dostupných informací – Právo na obhajobu – Povinnost uvést odůvodnění"

1. Rada Evropské unie podala kasační opravný prostředek proti rozsudku Tribunálu ve věci T-400/10 [2] (dále jen „napadený rozsudek"), kterým byla zrušena série rozhodnutí a prováděcích aktů Rady v části, v níž tato rozhodnutí a tyto akty v rámci boje s terorismem zařazovaly Hamás (včetně Hamás-Izz al-Din al-Qassem) na seznam osob, skupin a subjektů, kterým nebo v jejichž prospěch je zakázáno poskytovat finanční služby. Tribunál tato rozhodnutí a akty zrušil mimo jiné kvůli jejich nedostatečnému odůvodnění a kvůli důvodům, na jejichž základě Rada ponechala Hamás (včetně Hamás-Izz al-Din al-Qassem) na tomto seznamu.

2. Rada zejména tvrdí, že se Tribunál v napadeném rozsudku dopustil nesprávného právního posouzení, když:

– posuzoval použití veřejně dostupných informací Radou pro účely pravidelného přezkoumávání přijatých opatření,

– neshledal, že rozhodnutí příslušných orgánů Spojených států amerických (dále jen „USA") představuje dostatečný základ pro zahrnutí Hamásu na seznam osob, skupin a subjektů, kterým nebo v jejichž prospěch je zakázáno poskytovat finanční služby, a

– neshledal, že rozhodnutí příslušných orgánů Spojeného království představuje dostatečný základ pro zahrnutí Hamásu na seznam osob, skupin a subjektů, kterým nebo v jejichž prospěch je zakázáno poskytovat finanční služby.

Právní rámec

3. Obecný právní rámec popsaný v bodech 3 až 12 mého stanoviska ve věci C-599/14 P, Rada v. LTTE, předneseného téhož dne jako mé stanovisko k projednávanému kasačnímu opravnému prostředku, je rovněž relevantní pro projednávaný kasační opravný prostředek. Nebudu jej zde proto opakovat.

1 – Původní jazyk: angličtina.

2 – Rozsudek ze dne 17. prosince 2014, Hamás v. Rada, T-400/10, EU:T:2014:1095.

4. Rada nejprve zařadila „Hamás-Izz al-Din al-Qassem (teroristické křídlo hnutí Hamás)“ do příslušných příloh společného postoje 2001/931/SZBP [3] a rozhodnutí Rady 2001/927/ES [4]. Tato skupina zůstala na seznamech zapsána. Od 12. září 2003 je zapsaná skupina v seznamech označována jako „Hamás“ (včetně Hamás-Izz al-Din al-Qassem)“. Tato skupina („ ‚Hamás‘, včetně ‚Hamás-Izz al-Din al-Qassem‘ “) byla v okamžiku podání žaloby k Tribunálu na seznamu i nadále zapsána na základě rozhodnutí Rady 2010/386/SZBP [5] a prováděcího nařízení Rady (EU) č. 610/2010 [6] (dále jen „akty Rady z července 2010“).

5. Dne 13. července 2010 zveřejnila Rada oznámení (dále jen „oznámení z července 2010“) určené osobám, skupinám a subjektům uvedeným na seznamu stanoveném v čl. 2 odst. 3 nařízení Rady (ES) č. 2580/2001 [7]. (dále jen „seznam uvedený v čl. 2 odst. 3“) [8]. V oznámení z července 2010 oznámila Rada osobám, skupinám a subjektům uvedeným na seznamu v nařízení č. 610/2010, že důvody pro jejich zařazení na tento seznam považuje za nadále platné, a proto se rozhodla ponechat je na tomto seznamu. Rada dále uvedla, že dotčené osoby, skupiny a subjekty ji mohou požádat o odůvodnění jejich ponechání na tomto seznamu (pokud jim toto odůvodnění ještě nebylo sděleno). Také je informovala o jejich právu kdykoliv zaslat Radě žádost, aby přezkoumala rozhodnutí zařadit je na seznam uvedený v čl. 2 odst. 3 a ponechat je na tomto seznamu, společně s příslušnými doklady.

6. Hamás byl následně ponechán na seznamu uvedeném v čl. 2 odst. 3 na základě následujících opatření:

– rozhodnutí Rady 2011/70/SZBP [9] a prováděcí nařízení Rady (EU) č. 83/2011 [10] (dále jen „akty Rady z ledna 2011“), společně s oznámením zveřejněným dne 2. února 2011 [11] (dále jen „oznámení z února 2011“). Rada zaslala Hamásu odůvodnění pro jeho ponechání na tomto seznamu dopisem ze dne 2. února 2011, který mu byl doručen dne 7. února 2011 (dále jen „dopis ze dne 2. února 2011“).

– rozhodnutí Rady 2011/430/SZBP [12] a prováděcí nařízení Rady (EU) č. 687/2011 [13] (dále jen „akty Rady z července 2011“), společně s oznámením zveřejněným dne 19. července 2011 [14] (dále jen „oznámení z července 2011“) a s odůvodněním zaslaným Radou dopisem ze dne 19. července 2011,

3 – Společný postoj Rady ze dne 27. prosince 2001 o uplatnění zvláštních opatření k boji proti terorismu (Úř. věst. 2001, L 344, s. 93; Zvl. vyd. 18/01, s. 217), ve znění změn.

4 – Rozhodnutí ze dne 27. prosince 2001, kterým se stanoví seznam podle čl. 2 odst. 3 nařízení Rady č. 2580/2001 o zvláštních omezujících opatřeních namířených proti některým osobám a subjektům s cílem bojovat proti terorismu (Úř. věst. 2001, L 344, s. 83; Zvl. vyd. 08/01, s. 207).

5 – Rozhodnutí ze dne 12. července 2010, kterým se aktualizuje seznam osob, skupin a subjektů, na něž se vztahují články 2, 3 a 4 společného postoje 2001/931 (Úř. věst. 2010, L 178, s. 28).

6 – Prováděcí nařízení ze dne 12. července 2010, kterým se provádí čl. 2 odst. 3 nařízení (ES) č. 2580/2001 a kterým se zrušuje prováděcí nařízení (EU) č. 1285/2009 (Úř. věst. 2010, L 178, s. 1). Výklad a platnost tohoto nařízení je také předmětem věci C-158/14, A a další, ve které přednesu stanovisko dne 29. září 2016.

7 – Nařízení ze dne 27. prosince 2001 o zvláštních omezujících opatřeních proti některým osobám a subjektům s cílem bojovat proti terorismu (Úř. věst. 2001, L 344, s. 70; Zvl. vyd. 18/01, s. 207), ve znění posledních změn.

8 – Úř. věst. 2010, C 188, s. 13.

9 – Rozhodnutí ze dne 31. ledna 2011, kterým se aktualizuje seznam osob, skupin a subjektů, na něž se vztahují články 2, 3 a 4 společného postoje 2001/931/SZBP (Úř. věst. 2011, L 28, s. 57).

10 – Provádějící nařízení ze dne 31. ledna 2011, kterým se provádí čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001 a kterým se zrušuje prováděcí nařízení č. 610/2010 (Úř. věst. 2011, L 28, s. 14).

11 – Oznámení určené osobám, skupinám a subjektům uvedeným na seznamu stanoveném v čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001 (Úř. věst. 2011, C 33, s. 14).

12 – Rozhodnutí ze dne 18. července 2011, kterým se aktualizuje seznam osob, skupin a subjektů, na něž se vztahují články 2, 3 a 4 společného postoje 2001/931 (Úř. věst. 2011, L 188, s. 47).

13 – Prováděcí nařízení ze dne 18. července 2011, kterým se provádí čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001 a kterým se zrušují prováděcí nařízení č. 610/2011 a 83/2011 (Úř. věst. 2011, L 188, s. 2).

14 – Oznámení určené osobám, skupinám a subjektům zařazeným na seznam uvedený v čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001 (Úř. věst. 2011, C 212, s. 20).

– rozhodnutí Rady 2011/872/SZBP [15] a prováděcí nařízení Rady (EU) č. 1375/2011 [16] (dále jen „akty Rady z prosince 2011“), společně s oznámením zveřejněným dne 23. prosince 2011 [17] (dále jen „oznámení z prosince 2011“),

– rozhodnutí Rady 2012/333/SZBP [18] a prováděcí nařízení Rady (EU) č. 542/2012 [19] (dále jen „akty Rady z června 2012“), spolu s oznámením zveřejněným dne 26. června 2012 [20] (dále jen „oznámení z června 2012“),

– rozhodnutí Rady 2012/765/SZBP [21] a prováděcí nařízení Rady (EU) č. 1169/2012 [22] (dále jen „akty Rady z prosince 2012“), společně s oznámením zveřejněným dne 11. prosince 2012 [23] (dál jen „oznámení z prosince 2012“),

– rozhodnutí Rady 2013/395/SZBP [24] a prováděcí nařízení Rady (EU) č. 714/2013 [25] (dále jen „akty Rady z července 2013“),

– rozhodnutí Rady 2014/72/SZBP [26] a prováděcí nařízení Rady (EU) č. 125/2014 [27] (dále jen „akty Rady z února 2014“) a

– rozhodnutí Rady 2014/483/SZBP [28] a prováděcí nařízení Rady (EU) č. 790/2014 [29] (dále jen „akty Rady z července 2014“).

7. Tribunál popsal obsah odůvodnění aktů Rady od července 2011 do července 2014 následovně:

„94. Odůvodnění aktů Rady od července 2011 do července 2014 začíná pododstavcem, v němž Rada popisuje žalobce jako ‚skupin[u] zapojen[ou] do teroristických činů, která od roku 1988 pravidelně vede útoky proti izraelským cílům, včetně únosů, útoků proti civilistům za použití bodných a střelných zbraní, sebevražedných bombových útoků v hromadné dopravě a na veřejných místech, přičemž se tato organizace hlásí k odpovědnosti za tyto činy‘. Rada uvádí, že

15 – Rozhodnutí ze dne 22. prosince 2011, kterým se aktualizuje seznam osob, skupin a subjektů, na něž se vztahují články 2, 3 a 4 společného postoje 2001/931 a kterým se zrušuje rozhodnutí 2011/430 (Úř. věst. 2011, L 343, s. 54).

16 – Prováděcí nařízení Rady ze dne 22. prosince 2011, kterým se provádí čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001 a kterým se zrušuje provádějící nařízení č. 687/2011 (Úř. věst. 2011, L 343, s. 10).

17 – Oznámení určené osobám, skupinám a subjektům zařazeným na seznam uvedený v čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001 (Úř. věst. 2011, C 377, s. 17).

18 – Rozhodnutí ze dne 25. června 2012, kterým se aktualizuje seznam osob, skupin a subjektů, na něž se vztahují články 2, 3 a 4 společného postoje 2001/931 a kterým se zrušuje rozhodnutí 2011/872 (Úř. věst. 2012, L 165, s. 72).

19 – Prováděcí nařízení ze dne 25. června 2012, kterým se provádí čl. 2 odst. 3 nařízení 2580/2001 a kterým se zrušuje prováděcí nařízení č. 1375/2011 (Úř. věst. 2012, L 165, s. 12).

20 – Oznámení určené osobám, skupinám a subjektům zařazeným na seznam uvedený v čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001 (Úř. věst. 2012, C 186, s. 1).

21 – Rozhodnutí ze dne 10. prosince 2012, kterým se aktualizuje seznam osob, skupin a subjektů, na něž se vztahují články 2, 3 a 4 společného postoje 2001/931 a kterým se zrušuje rozhodnutí 2012/333 (Úř. věst. 2012, L 337, s. 50).

22 – Prováděcí nařízení Rady ze dne 10. prosince 2012, kterým se provádí čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001 a kterým se zrušuje prováděcí nařízení č. 542/2012 (Úř. věst. 2012, L 337, s. 2).

23 – Upozornění určené osobám, skupinám a subjektům zařazeným na seznam uvedený v čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001 (Úř. věst. 2012, C 380, s. 6).

24 – Rozhodnutí ze dne 25. července 2013, kterým se aktualizuje a mění seznam osob, skupin a subjektů, na něž se vztahují články 2, 3 a 4 společného postoje 2001/931 a kterým se zrušuje rozhodnutí 2012/765 (Úř. věst. 2013, L 201, s. 57).

25 – Prováděcí nařízení ze dne 25. července 2013, kterým se provádí čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001 a kterým se zrušuje prováděcí nařízení č. 1169/2012 (Úř. věst. 2013, L 201, s. 10).

26 – Rozhodnutí ze dne 10. února 2014, kterým se aktualizuje a mění seznam osob, skupin a subjektů, na něž se vztahují články 2, 3 a 4 společného postoje 2001/931 a kterým se zrušuje rozhodnutí 2013/395 (Úř. věst. 2014, L 40, s. 56).

27 – Prováděcí nařízení ze dne 10. února 2014, kterým se provádí čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001 a kterým se zrušuje prováděcí nařízení č. 714/2013 (Úř. věst. 2014, L 40, s. 9).

28 – Rozhodnutí ze dne 22. července 2014, kterým se aktualizuje a mění seznam osob, skupin a subjektů, na něž se vztahují články 2, 3 a 4 společného postoje 2001/931 a kterým se zrušuje rozhodnutí 2014/72 (Úř. věst. 2014, L 217, s. 35).

29 – Prováděcí nařízení ze dne 22. července 2014, kterým se provádí čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001 a kterým se zrušuje prováděcí nařízení č. 125/2014 (Úř. věst. 2014, L 217, s. 1).

‚[h]nutí Hamás podniklo útoky jak na »Zelené linii« Izraele, tak na okupovaných územích' a že ‚[v] březnu roku 2005 vyhlásil Hamás období klidu (»tahdia«), během kterého došlo k poklesu jeho činnosti'. Rada dále uvádí, že‚[n]icméně dne 21. září 2005 hnutí Hamás uneslo a poté zabilo izraelského občana [a že] [n]a videozáznamu prohlášení se Hamás přihlásil k tomuto únosu a označil jej za pokus o vyjednání propuštění palestinských vězňů držených Izraelem'. Rada uvádí, že ‚[r]adikální příslušníci hnutí Hamás se podíleli na odpalování raket z pásma Gazy do jižní části Izraele [a že] [p]ro účely páchání teroristických činů proti civilním osobám v Izraeli rekrutoval Hamás sebevražedné atentátníky tím, že nabízel podporu jejich rodinám'. Rada uvádí, že „[v] červnu roku 2006 byl Hamás (včetně Hamás-Izz al-Din al-Qassem) zapojen do operace vedoucí k únosu izraelského vojáka Gilada Šalita' (první pododstavce odůvodnění aktů Rady od července 2011 do července 2014). V odůvodnění prováděcího nařízení č. 1375/2011 ze dne 22. prosince 2011 Rada uvádí, že ‚[p]o pěti letech v zajetí Hamás dne [11]. října 2011 [Gilada Šalita] propustil v rámci jednání o výměně vězňů s Izraelem'.

95 Poté Rada uvádí seznam ‚teroristických činností', které Hamás podle jejího názoru nedávno uskutečňoval od ledna 2010 (druhé pododstavce odůvodnění aktů Rady od července 2011 do července 2014).

96 Rada poté, co učinila závěr, že ‚[n]a tyto činy se vztahuje ustanovení čl. 1 odst. 3 písm. a), b), c), d), f) a g) společného postoje 2001/931 […], přičemž tyto činy byly spáchány s cíli uvedenými v čl. 1 odst. 3 bodu i), ii) a iii) tohoto postoje' a že na ‚hnutí Hamás (včetně Hamás-Izz al-Din-al-Qassem) se vztahuje čl. 2 odst. 3 bod ii) nařízení č. 2580/2001' (třetí a čtvrté pododstavce odůvodnění aktů Rady od července 2011 do července 2014), odkazuje na rozhodnutí, která – jak vyplývá z odůvodnění a ze spisu – americké orgány a orgány Spojeného království přijaly v roce 2001 vůči žalobci (páté až sedmé pododstavce odůvodnění aktů Rady od července 2011 do července 2014). V důvodové zprávě k prováděcímu nařízení č. 790/2014 ze dne 22. července 2014 Rada poprvé odkazuje na americké rozhodnutí ze dne 18. července 2012.

97 Těmito rozhodnutími uváděnými Radou jsou rozhodnutí Secretary of State for the Home Departement (ministr vnitra, Spojené království) ze dne 29. března 2001 a rozhodnutí vlády Spojených států přijatá na základě oddílu 219 US Immigration and Nationality Act (zákon Spojených států o přistěhovalectví a státní příslušnosti, dále jen ‚INA') a prováděcího nařízení 13224.

98 Pokud jde o tato rozhodnutí, Rada odkazuje na skutečnost, že v případě rozhodnutí Spojeného království je toto rozhodnutí pravidelně přezkoumáváno národní vládní komisí a v případě amerických rozhodnutí mohou být tato rozhodnutí správně a soudně přezkoumávána.

99 Rada z těchto úvah vyvozuje, že ‚[r]ozhodnutí týkající se hnutí Hamás (včetně Hamás-Izz al-Din-al-Qassem) byla tudíž přijata příslušnými orgány ve smyslu čl. 1 odst. 4 společného postoje 2001/931' (osmé pododstavce odůvodnění aktů Rady od července 2011 do července 2014).

100 Konečně Rada ‚bere na vědomí, že výše uvedená rozhodnutí […] zůstávají nadále v platnosti, a shledává, že důvody pro zařazení hnutí Hamás (včetně Hamás-Izz al-Din-al-Qassem) na seznam [týkající se zmrazení finančních prostředků] jsou i nadále oprávněné' (deváté pododstavce odůvodnění aktů Rady od července 2011 do července 2014). Rada dospívá k závěru, že žalobce musí být na tomto seznamu nadále veden (desáté pododstavce odůvodnění aktů Rady od července 2011 do července 2014).“

Shrnutí řízení v prvním stupni a napadený rozsudek

8. Dne 12. září 2010 podal Hamás žalobu k Tribunálu, kterou v podstatě napadl své zařazení na seznam uvedený v čl. 2 odst. 3. Domáhal se zrušení oznámení z července 2010 a aktů Rady z července 2010 v rozsahu, v kterém se ho týkaly, a navrhoval, aby Tribunál uložil Radě náhradu nákladů řízení. Hamás následně požádal o úpravu návrhových žádání tak, aby zahrnovala také akty Rady od ledna 2011 do července 2014. Tribunál tedy vycházel z toho, že se Hamás žalobou domáhá zrušení oznámení z července 2010 a aktů Rady od července 2010 do července 2014 (dále jen společně „napadené akty"), v rozsahu, v němž se týkají Hamásu, a uložení náhrady nákladů řízení Radě. Tribunál shledal, že předmětem žaloby Hamásu nadále zůstávají napadené akty, které předcházely aktům Rady z července 2014 [30]. Žalobu Hamásu nicméně zamítl jako nepřípustnou v rozsahu, v němž se Hamás domáhal zrušení oznámení z července 2010, neboť uvedené oznámení nebylo napadnutelným aktem ve smyslu článku 263 SFEU [31].

9. Rada Tribunálu navrhla zamítnutí žaloby a uložení náhrady nákladů řízení žalobci. Komise do řízení vstoupila v postavení vedlejší účastnice na podporu Rady.

10. Na podporu svého návrhu na zrušení aktů Rady od července 2010 do ledna 2011 předložil Hamás čtyři žalobní důvody. Tyto žalobní důvody se týkaly porušení jeho práva na obhajobu, zjevně nesprávného posouzení, porušení práva na vlastnictví a porušení povinnosti uvést odůvodnění.

11. Na podporu svého návrhu na zrušení aktů Rady od července 2011 do července 2014 předložil Hamás osm žalobních důvodů. Tyto žalobní důvody zahrnovaly tvrzené porušení článku 1 odst. 4 společného postoje 2001/931 (první žalobní důvod), nedostatečné zohlednění vývoje situace „z důvodu uplynutí času" (čtvrtý žalobní důvod), zásadu nevměšování (pátý žalobní důvod), porušení povinnosti uvést odůvodnění (šestý žalobní důvod) a porušení práva Hamásu na obhajobu a práva na účinnou soudní ochranu (sedmý žalobní důvod).

12. *Čtvrtý* a šestý žalobní důvod znějící na zrušení aktů Rady od července 2011 do července 2014 zkoumal Tribunál *společně*.

13. Tribunál nejprve prezentoval obecné úvahy a judikaturu (týkající se postupu přezkoumání, povinnosti uvést odůvodnění dle článku 296 SFEU, rozsahu uvážení Rady a právního a skutkového základu rozhodnutí dle čl. 1 odst. 4 společného postoje 2001/931), z jejichž hlediska pak hodlal posoudit důvody, na kterých Rada založila své akty od července 2011 do července 2014 [32]. Po vylíčení obsahu odůvodnění těchto aktů [33] Tribunál následně shledal, že ačkoli Radou vypracovaný seznam násilných činů v období po roce 2004 (konkrétně v období let 2010 až 2011) hrál rozhodující úlohu při posouzení, zda je další zmrazení finančních prostředků Hamásu účelné, žádný z těchto činů nebyl posuzován v britských a amerických rozhodnutích z roku 2001, na které odůvodnění odkazuje [34]. Tyto činy ani nemohly být v těchto rozhodnutích posouzeny vzhledem k tomu, kdy k nim došlo [35]. Navíc, i když z odůvodnění jasně vyplynulo, že tato vnitrostátní rozhodnutí jsou stále v platnosti, neobsahuje žádný odkaz na novější vnitrostátní rozhodnutí nebo na odůvodnění takových rozhodnutí (s výjimkou odůvodnění aktů Rady z července 2014, které poprvé zmiňuje americké rozhodnutí z července 2012) [36]. Pokud jde o americké rozhodnutí z července 2012, Tribunál shledal, že Rada neposkytla žádný důkaz

30 – Bod 60 napadeného rozsudku.
31 – Bod 76 napadeného rozsudku.
32 – Body 84 až 92 napadeného rozsudku.
33 – Viz bod 7 výše.
34 – Bod 101 napadeného rozsudku.
35 – Bod 102 napadeného rozsudku.
36 – Bod 103 napadeného rozsudku.

objasňující, jak se konkrétní důvody, na kterých bylo toto rozhodnutí založeno, týkají seznamu násilných činů uvedeného v odůvodnění aktů Rady z července 2014 [37]. Tribunál rovněž odmítl jako nepřípustné odůvodnění další vnitrostátní rozhodnutí, která byla zmiňována na jednání (a nebyla zmíněna v odůvodnění aktů Rady z července 2014 přijatých po jednání) [38].

14. Pokud jde o tvrzení Rady, že za účelem konstatování, že se Hamás pravidelně hlásí k odpovědnosti za teroristické činy, stačí čerpat informace z tisku, Tribunál shledal, že toto tvrzení, společně s absencí jakéhokoliv odkazu na rozhodnutí příslušných orgánů, která by byla pozdějšího data než vytýkané činy a na tyto činy by odkazovala, jasně svědčí o tom, že se Rada ve snaze přičíst Hamásu teroristické činy (vzaté v úvahu v období po roce 2004) opírala o informace, které získala z tisku, nikoliv o posouzení obsažená v rozhodnutích příslušných orgánů [39]. Tribunál proto dovodil, že Rada nedodržela požadavky společného postoje 2001/931, podle kterých musí skutkový základ unijního rozhodnutí o zmrazení finančních prostředků spočívat na informacích, které byly konkrétně přezkoumány a potvrzeny v rozhodnutích příslušných vnitrostátních orgánů ve smyslu uvedeného společného postoje [40]. K odůvodnění Rady konstatoval Tribunál následující: Rada začala posouzením, které je ve skutečnosti jejím vlastním posouzením, když kvalifikovala Hamás jako „teroristickou organizaci“ a přičetla mu řadu násilných činů na základě informací v tisku a na internetu; poté konstatovala, že činy přičítané Hamásu spadají do definice teroristického činu a že Hamás je teroristickou skupinou ve smyslu společného postoje 2001/931; teprve *po* těchto zjištěních Rada uvedla rozhodnutí vnitrostátních orgánů, která jsou starší než vytýkané činy (alespoň pokud se týče aktů Rady od července 2011 do února 2014) [41]. Podle Tribunálu se již Rada neopírala o činy, které byly nejprve posouzeny vnitrostátními orgány. Rada spíše sama vykonávala úlohu příslušného orgánu ve smyslu čl. 1 odst. 4 společného postoje 2001/931 [42].

15. Rada tím porušila dvoustupňový systém zavedený společným postojem 2001/931. Rada sice může případně v rámci široké posuzovací pravomoci rozhodnout o ponechání osoby nebo skupiny na seznamu uvedeném v čl. 2 odst. 3, pokud se faktická situace nezměnila, avšak každý nový teroristický čin, který Rada vloží do svého odůvodnění během jejího přezkoumání, musí být podle tohoto systému předmětem přezkumu a rozhodnutí příslušného orgánu [43].

16. Tribunál také odmítl argument Rady a Komise, že neexistence odkazu na rozhodnutí příslušných orgánů byla způsobena tím, že Hamás mohl a měl zpochybnit omezující opatření, která vůči němu byla přijata na vnitrostátní úrovni [44]. Tribunál shledal, že tento argument Rady potvrzuje jeho závěr, že se Rada opřela o informace, které čerpala z tisku a internetu [45].

17. Tribunál nesouhlasil s tvrzením Rady, že Hamás každopádně v tomto řízení (ve své žalobě) nijak nezpochybnil své zapojení do terorismu. Podle Tribunálu Rada nemůže před ním nahrazovat odůvodnění svých aktů od července 2011 do července 2014 omezením tohoto odůvodnění pouze na několik skutkových okolností, které Hamás (jak tvrdí Rada) u Tribunálu připustil. Ani Tribunál nemůže sám provést posouzení, ke kterému je příslušná pouze Rada [46].

37 – Bod 106 napadeného rozsudku.
38 – Bod 107 napadeného rozsudku.
39 – Bod 109 napadeného rozsudku.
40 – Body 110 a 112 napadeného rozsudku.
41 – Body 113 až 119 napadeného rozsudku.
42 – Bod 121 napadeného rozsudku. Viz rovněž bod 125.
43 – Body 126 a 127 napadeného rozsudku.
44 – Bod 128 napadeného rozsudku.
45 – Body 129 až 131 a 141 napadeného rozsudku.
46 – Body 138 až 140 napadnutého rozsudku.

18. Na základě těchto úvah Tribunál dospěl k závěru, že přijetím aktů Rady od července 2011 do července 2014 Rada porušila článek 1 společného postoje 2001/931 a povinnost uvést odůvodnění [47]. Tribunál proto zrušil akty Rady od července 2011 do července 2014 i akty Rady od července 2010 do ledna 2011. Pokud jde o posledně uvedené akty, Tribunál shledal, že tyto akty rovněž nesporně neobsahují odkaz na rozhodnutí příslušných orgánů týkající se činů vytýkaných žalobci. Tyto akty byly tedy stiženy stejnou vadou spočívající v porušení povinnosti uvést odůvodnění [48].

Tvrzení a argumenty uplatněné v kasačním opravném prostředku

19. Rada, podporovaná Komisí a francouzskou vládou, navrhuje, aby Soudní dvůr napadený rozsudek zrušil, vydal konečné rozhodnutí v otázkách, které jsou předmětem jejího kasačního opravného prostředku, a uložil Hamásu náhradu nákladů řízení vynaložených Radou v řízení v prvním stupni i v tomto řízení o kasačním opravném prostředku. Hamás navrhuje, aby Soudní dvůr kasační opravný prostředek zamítl a uložil Radě náhradu nákladů řízení vynaložených Hamásem v řízení v prvním stupni i v tomto řízení o kasačním opravném prosto kasačním opravném prostředku.

20. Na jednání dne 3. května 2016 titíž účastníci řízení přednesli vyjádření.

21. V rámci *prvního důvodu kasačního opravného prostředku* Rada tvrdí, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když posuzoval použití veřejně dostupných informací Radou pro účely přezkumu dle čl. 1 odst. 6 společného postoje 2001/931.

22. *Zaprvé* Tribunál nesprávně posoudil, že Rada musí pravidelně poskytovat nové důvody vysvětlující, proč se mají na určitou osobu nebo skupinu nadále vztahovat omezující opatření. Tato zásada je v rozporu s rozsudkem Soudního dvora ve věci Al-Aqsa v. Rada a Nizozemsko v. Al-Aqsa [49] a s rozsudky Tribunálu ve věci People's Mojahedin Organization of Iran v. Rada [50] a ve věci Al-Aqsa v. Rada [51]. V první z uvedených věcí nebyla Rada po dobu téměř šesti let vyzvána ke změně odůvodnění. Z toho vyplývá, že Soudní dvůr přijal (implicitně) možnost ponechání osoby nebo skupiny na seznamu během tohoto období, pokud není k dispozici žádná nová informace od příslušných orgánů odůvodňující vynětí ze seznamu. Stejně jako v případě Stichting Al-Aqsa bylo pro Hamás v důsledku jeho zákazu ve Spojeném království extrémně obtížné spáchat nové teroristické činy, které by daly vzniknout novým rozhodnutím ve smyslu čl. 1 odst. 4 společného postoje 2001/931. Totéž platí pro rozhodnutí Spojených států. Navíc, pokud by Hamás svůj zákaz napadl nebo pokud by byl dán přezkum těchto rozhodnutí z úřední povinnosti, vyústilo by to v nová rozhodnutí.

23. *Zadruhé* Tribunál pochybil, když odmítl použití veřejně dostupných informací Radou. Toto rozhodnutí je také v rozporu s jeho předchozí judikaturou, podle které rozhodnutí příslušného orgánu nemusí být dostatečné k rozhodnutí o ponechání osoby nebo skupiny na seznamu uvedeném v čl. 2 odst. 3 [52]. Dokonce i při absenci jakéhokoliv dalšího rozhodnutí příslušného orgánu byla Rada oprávněna ponechat Hamás na seznamu. V projednávané věci byly veřejně dostupné informace, o které se Rada opírala, použity pouze pro tento účel (bez ohledu na skutečnost, že Rada mohla osoby a subjekty na seznamu ponechat na základě existujících rozhodnutí příslušných orgánů). Toto je v souladu s rozsudkem Soudního dvora ve věci Al-Aqsa v. Rada a Nizozemsko v. Al-Aqsa [53]. Změna skutkové situace tedy může vyplývat ze změny právní povahy původního rozhodnutí dle čl. 1 odst. 4

47 – Bod 137 napadeného rozsudku.

48 – Bod 141 napadeného rozsudku.

49 – Rozsudek ze dne 15. listopadu 2012, Al-Aqsa v. Rada a Nizozemsko a Nizozemsko v. Al-Aqsa, C-539/10 P a C-550/10 P, EU:C:2012:711 („rozsudek ve věci Al-Aqsa"), body 145 a 146.

50 – Rozsudek ze dne 23. října 2008, People's Mojahedin Organization of Iran v. Rada, T-256/07, EU:T:2008:461 („rozsudek Tribunálu ve věci PMOI"), body 109 a 112.

51 – Rozsudek ze dne 9. září 2010, Al-Aqsa v. Rada, T-348/07, EU:T:2010:373.

52 – Tribunál vycházel ze svého rozsudku ve věci PMOI, bod 81.

53 – Rozsudek ve věci Al-Aqsa, bod 82.

nebo z nové informace o aktivitách zapsané skupiny. Za okolností, kdy původní rozhodnutí dle čl. 1 odst. 4 nebylo zrušeno, ať už jeho autorem nebo jiným orgánem, je v souvislosti s přezkoumáním rozhodující, zda je dán důvod k vynětí ze seznamu, nikoliv zda je důvod k ponechání dotčené osoby nebo skupiny na seznamu. Odůvodnění Tribunálu také vede k absurdnímu výsledku, a sice, na jedné straně, že rozhodnutí Rady ponechat Hamás na seznamu uvedeném v čl. 2 odst. 3 by bylo platné, pokud by se Rada jednoduše opírala o původní seznam uvedený v čl. 2 odst. 3 a neodkazovala na doplňující informace, a na druhé straně bylo veřejně známo, že Hamás mezitím spáchal další teroristické útoky (skutečnost, kterou Hamás ve své původní žalobě před Tribunálem připustil).

24. *Zatřetí* Tribunál pochybil v závěru, že Rada učinila pro účely přezkumu vlastní skutková zjištění na základě veřejně dostupných informací. Tento závěr je také v rozporu s rozsudkem Soudního dvora ve věci Al-Aqsa v. Rada a Nizozemsko v. Al-Aqsa. To také vyvolává otázku, jak má Rada postupovat za okolností, kdy jsou ji známy činy, které jsou jednoznačně „teroristické“ a v jejichž případě se zapsaná osoba nebo skupina veřejně přihlásí k odpovědnosti. Za takových okolností dvoustupňový systém nevyžaduje, aby bylo zahájeno řízení na vnitrostátní úrovni.

25. *Začtvrté* Tribunál pochybil, když napadené akty zrušil na základě toho, že Rada odkazovala na veřejně dostupné informace. Tyto informace byly relevantní při rozhodování o vynětí Hamásu ze seznamu uvedeného v čl. 2 odst. 3. Vzhledem k tomu, že neexistovaly žádné skutečnosti hovořící pro takové vynětí ze seznamu, mohla Rada rozhodnout o ponechání Hamásu na seznamu.

26. Odpověď Hamásu k prvnímu důvodu kasačního opravného prostředku je následující.

27. *Zaprvé* Hamás nesouhlasí s Radou, že Tribunál požadoval, aby rozhodnutí ve smyslu čl. 1 odst. 6 společného postoje 2001/931 byla založena na nových důvodech nebo rozhodnutích příslušných orgánů. Tribunál naopak trval na tom, že důvody pro napadené akty měly spočívat na skutečnostech, které před tím byly posouzeny příslušnými orgány. Rada dále nemohla vycházet z předchozích rozhodnutí příslušných orgánů bez posouzení skutečností, na nichž byla tato rozhodnutí založena. Hamás navíc nemohl pochybit tím, že před vnitrostátními soudy nezpochybnil skutky vytýkané Radou; neexistovalo totiž žádné nové rozhodnutí, které by bylo možno napadnout.

28. *Zadruhé* Hamás uvádí, že povinnost uvést odůvodnění a potřeba dostatečného skutkového základu se rovněž uplatní vůči rozhodnutím, kterými Rada ponechává osobu nebo skupinu na seznamu uvedeném v čl. 2 odst. 3. Při svém přezkumu nemůže Rada vycházet z domněnky, že osoba nebo skupina by měla být nadále na tomto seznamu zahrnuta. V projednávané věci Rada vycházela ze svých původních rozhodnutí o zařazení na seznam (která Hamás nenapadl). Nicméně když byl Hamás poprvé zařazen na seznam uvedený v čl. 2 odst. 3, nebylo ještě možné napadnout tato rozhodnutí před Tribunálem s tvrzením, že Rada tato rozhodnutí dostatečně neodůvodnila. Ve skutečnosti Rada nikdy neposkytla přesné informace nebo části spisu prokazující, že byla vůči Hamásu přijata rozhodnutí ve smyslu čl. 1 odst. 4 společného postoje 2001/931. Rada ani neinformovala Hamás o skutečnostech odůvodňujících jeho zařazení na seznam. To také znamená, že unijní soudy nyní nemohou ověřit, zda skutečnosti vedoucí k původnímu zápisu Hamásu na seznam byly dostatečně věrohodné a zda byly posouzeny příslušným orgánem.

29. Rada rovněž nesprávně tvrdí, že kdyby do odůvodnění nezahrnula výčet novějších skutečností a doplňujících informací, její rozhodnutí by bylo stále platné, protože bylo založeno na původních rozhodnutích příslušných orgánů. To předpokládá, že Rada by byla oprávněna opírat se pouze o informace získané z těchto rozhodnutí. Zatímco Rada vycházela z řady údajných teroristických útoků spáchaných Hamásem (a to jak v napadených aktech, tak v řízení před Tribunálem), nepředložila žádný důkaz o těchto skutečnostech. Stejně tak se Rada nemůže za tím účelem opírat o články z tisku.

30. *Zatřetí* Hamás uvádí, že Rada patrně Tribunálu vytýká jeho (logický) závěr, že sama vznesla faktická obvinění. Rada nesprávně tvrdí, že nemohou být žádné pochyby o teroristickém charakteru činů Hamásu. Také nemá žádnou pravomoc, když jedná dle společného postoje 2001/931, kvalifikovat skutky tímto způsobem. Argument Rady, že je pro ni nemožné požádat soudní orgán, aby přezkoumal nová fakta, není relevantní, protože Tribunál takový požadavek Radě neuložil. Stejně tak Tribunál po Radě nepožadoval, aby požádala britské nebo americké orgány o vyhlášení nového zákazu ve vztahu k Hamásu. Tribunál pouze trval na tom, že když se Rada opírá o nová fakta, tato fakta by měla být posouzena příslušným orgánem.

31. *Začtvrté* se Hamás domnívá, že bylo nedostatečné, když Rada pouze konstatovala, že původní vnitrostátní rozhodnutí zůstala v platnosti. Je na Radě, aby posoudila, zda má být Hamás nadále kvalifikován jako teroristická organizace, způsobem, který je v souladu se společným postojem 2001/931. Zatímco Rada odkázala na americké rozhodnutí ze dne 18. července 2012 v důvodové zprávě k prováděcímu nařízení č. 790/2014, Tribunál správně shledal, že nic nenasvědčuje tomu, že se odůvodnění, na němž je toto rozhodnutí založeno, týká činů, ze kterých vycházela Rada. Napadené akty jsou proto nedostatečně odůvodněné v rozsahu, v němž Rada vycházela pouze z původních rozhodnutí.

32. V *rámci druhého důvodu kasačního opravného prostředku* Rada tvrdí, že Tribunál pochybil, když neshledal, že rozhodnutí amerických orgánů jsou dostatečným základem pro zapsání Hamásu na seznam.

33. *Zaprvé* rozhodnutí správního orgánu může být rozhodnutím ve smyslu čl. 1 odst. 4 společného postoje 2001/931. Toto bylo potvrzeno Soudním dvorem ve věci Al-Aqsa v. Rada a Nizozemsko v. Al-Aqsa [54] a Tribunálem ve věci People's Mojahedin Organization of Iran v. Rada [55].

34. *Zadruhé* je podle společného postoje 2001/931 na příslušném vnitrostátním orgánu zjišťovat skutečnosti, které jsou základem pro vnitrostátní rozhodnutí. Tam, kde toto rozhodnutí není vydáno soudním orgánem, je garantována soudní ochrana tím, že je dotčené osobě nebo skupině umožněno napadnout toto rozhodnutí před vnitrostátními soudy. Tribunál pochybil tím, když požadoval, aby Rada znala všechny skutkové okolnosti, na jejichž základě americké ministerstvo vnitra zapsalo Hamás na seznam. Článek 1 odst. 4 společného postoje 2001/931 nepožaduje, aby tyto skutečnosti byly Radě sdělovány. Stejně tak nemůže Rada nahradit příslušný orgán. Kdyby mělo být stanovisko Tribunálu potvrzeno, znamenalo by to, že pokud osoba nebo skupina napadne rozhodnutí o zařazení na seznam před unijními soudy (spíše než před soudy vnitrostátními), bylo by na unijních soudech, aby posoudily důvody, na kterých je zapsání na seznam založeno. Navíc není realistické požadovat, aby informace, na nichž je založeno rozhodnutí o vyhlášení zákazu na vnitrostátní úrovni, povinně tvořily skutkový základ pro rozhodnutí Rady o uplatnění omezujících opatření. Konečně, pokud by americký orgán přezkoumal toto rozhodnutí relevantním způsobem, bylo by na Radě vzít tento vývoj v potaz.

35. *Zatřetí* pokud jde o projednávanou věc, v právu Spojených států existovaly postupy k napadení rozhodnutí o zařazení Hamásu na seznam jako teroristické organizace.

36. *Začtvrté* Hamás své zařazení na seznam americkými orgány nikdy nenapadl.

37. *Zapáté* by potvrzení stanoviska Tribunálu znamenalo zvrat oproti rozsudku Tribunálu ve věci People's Mojahedin Organization of Iran v. Rada [56], včetně zjištění, že „[…] Rada jedná rozumně a obezřetně, když […] rozhodnutí příslušného vnitrostátního správního orgánu, na kterém je založeno rozhodnutí Společenství o zmrazení finančních prostředků, může být nebo je předmětem soudní žaloby ve vnitrostátním právu[, a] tento orgán [proto] v zásadě odmítne zaujmout stanovisko

54 – Rozsudek ve věci Al-Aqsa, body 70 a 71.

55 – Rozsudek Tribunálu ve věci PMOI, bod 144.

56 – Rozsudek Tribunálu ve věci PMOI, body 144 až 147.

k opodstatněnosti meritorních argumentů vznesených dotčenou osobou na podporu takové žaloby předtím, než zná její výsledek. V opačném případě by se totiž posouzení Rady jakožto politického a správního orgánu mohlo ohledně skutkových a právních otázek dostat do konfliktu s posouzením příslušného vnitrostátního soudu“ [57]. Potvrzení stanoviska Tribunálu by také znamenalo, že osoba nebo skupina by mohla blokovat svůj zápis na seznam tím, že by záměrně nenapadla rozhodnutí příslušných orgánů před vnitrostátními soudy a správní orgán by se stal poslední instancí posuzující (skutkové) okolnosti věci. Tento přístup rovněž přináší riziko *forum shopping*.

38. Hamás tvrdí, že druhý důvod kasačního opravného prostředku je nepřípustný, protože Tribunál neučinil žádná zjištění v otázce, zda byla americká rozhodnutí dostatečným základem pro zahrnutí Hamásu na seznam uvedený v čl. 2 odst. 3. Tribunál naopak shledal, že Rada založila svá faktická obvinění na informacích z tisku, a nikoliv na rozhodnutích příslušných orgánů. Podpůrně Hamás argumentuje, že druhý důvod kasačního opravného prostředku je také nepřípustný, jelikož zpochybňuje skutková zjištění provedená Tribunálem.

39. Hamás ještě podpůrněji namítá, že americká rozhodnutí nebyla vydána příslušnými orgány ve smyslu společného postoje 2001/931 a nemohla být dostatečným základem pro zahrnutí Hamásu na seznam uvedený v čl. 2 odst. 3. V tomto ohledu Hamás tvrdí, že dotyčné americké orgány pouze vypracovaly seznam teroristických organizací, vůči nimž mají být uplatněna omezující opatření. Tato rozhodnutí nenaplňují podmínky čl. 1 odst. 4 společného postoje 2001/931 (s výjimkou rozhodnutí o zápisu na seznam přijatých Radou bezpečnosti OSN). Co se dále konkrétně týče rozhodnutí orgánů třetích států, Hamás zdůrazňuje, že mezi Radou a orgány členských států Unie se uplatňuje zásada loajální spolupráce. Hamás trvá na tom, že je třeba ověřit, zda dotyčný třetí stát sleduje stejné cíle jako Evropská unie a zda nabízí stejné záruky jako příslušné orgány členských států. Hamás nesouhlasí s argumenty Rady, pokud jde o úroveň ochrany práva na obhajobu, povinnost uvést odůvodnění a právo na účinnou soudní ochranu dle amerického práva.

40. Hamás tvrdí, že Rada neprávem namítá, že Tribunál pochybil, když konstatoval, že Rada nemohla vycházet z amerického rozhodnutí bez přístupu k faktům a k posouzení, na nichž bylo toto rozhodnutí založeno. Podle ustálené judikatury nestačí, opírá-li se Rada o rozhodnutí příslušného orgánu. Rada musí vysvětlit, proč určitou skupinu považuje za teroristickou skupinu, a poskytnout skutečnosti dokládající, že taková klasifikace je v okamžiku přezkumu i nadále relevantní.

41. V rámci *třetího důvodu kasačního opravného prostředku* Rada tvrdí, že Tribunál pochybil, když neshledal, že britský zákaz je dostatečným podkladem pro zapsání Hamásu na seznam. I kdyby se Rada nemohla opírat o americká rozhodnutí, Tribunál byl povinen zkoumat, zda britský zákaz z roku 2001 byl dostatečným a platným základem pro ponechání Hamásu na seznamu uvedeném v čl. 2 odst. 3. Zatímco Tribunál uznal, že britský zákaz zůstal v platnosti, implicitně zaujal stanovisko, že bylo toto rozhodnutí zrušeno nebo zastaralo. Soudní dvůr již uznal, že britský zákaz z roku 2001 byl rozhodnutím příslušného orgánu ve smyslu čl. 1 odst. 4 společného postoje 2001/931. Kromě toho byla Rada oprávněna opírat se o britský zákaz z roku 2001, aniž by byl nezbytný přístup ke skutečnostem a posouzení, na nichž bylo toto rozhodnutí založeno.

42. Hamás tvrdí, že třetí důvod kasačního opravného prostředku je nepřípustný, jelikož Tribunál neshledal, že by britský zákaz z roku 2001 nebyl dostatečným základem pro zahrnutí Hamásu na seznam uvedený v čl. 2 odst. 3, a podpůrně, jelikož jsou tímto důvodem kasačního opravného prostředku zpochybňována skutková zjištění učiněná Tribunálem. Ještě podpůrněji Hamás tvrdí, že britský zákaz z roku 2001 nebyl učiněn příslušnými orgány ve smyslu společného postoje 2001/931 a nemohl být dostatečným podkladem pro zahrnutí Hamásu na seznam uvedený v čl. 2 odst. 3. Dodává, že zatímco americké rozhodnutí se týká přímo Hamásu, britský zákaz z roku 2001 se vztahuje pouze k Brigádám Al-Qassem.

57 – Rozsudek Tribunálu ve věci PMOI, bod 147.

Posouzení

Předběžné poznámky

43. Existuje značná podobnost mezi otázkami vyvstalými v projednávaném kasačním opravném prostředku a otázkami ve věci Rada v. LTTE, C-599/14 P. Obě stanoviska by měla být čtena společně. Tam, kde je to relevantní, odkážu při posuzování kasačního opravného prostředku Rady v projednávané věci na mé stanovisko ve věci Rada v. LTTE.

44. Stejně jako v kasačním opravném prostředku ve věci C-599/14 P, Rada v. LTTE, je Soudní dvůr v projednávaném kasačním opravném prostředku žádán, aby přehodnotil konstrukci mechanismu, kterým jsou unijní omezující opatření dle společného postoje 2001/931 a nařízení č. 2580/2001 ponechávána v platnosti, a úlohu členských států a třetích států v tomto systému.

45. V rámci tohoto systému lze rozlišovat mezi: i) původním zapsáním na seznam a ii) rozhodnutím o ponechání osoby, subjektu nebo skupiny na seznamu uvedeném v čl. 2 odst. 3. Pokud jde o první typ rozhodnutí, společný postoj 2001/931 stanoví postup, který má Rada použít, a podklady, o které se musí opírat. Žádná taková pravidla nejsou stanovena pro druhý typ rozhodnutí. Právě tento druhý typ rozhodnutí byl předmětem žaloby Hamásu před Tribunálem a je nyní předmětem projednávaného kasačního opravného prostředku.

46. Článek 1 odst. 6 společného postoje hovoří pouze o řádném přezkumu jmen osob a skupin na seznamu uvedeném v čl. 2 odst. 3 tak, aby bylo zajištěno, že jsou dány důvody pro jejich ponechání na seznamu. Stěžejními otázkami v tomto kasačním opravném prostředku je, jak může Rada zjistit, že jsou tyto důvody dány, a co musí Rada sdělit dotčeným osobám nebo skupinám.

47. Z článku 1 odst. 6 společného postoje 2001/931 vyplývá, že v případě absence důvodů pro ponechání osoby nebo skupiny na seznamu je musí Rada ze seznamu vyjmout [58]. V tomto ohledu je nesporné, že Hamás nepředložil Radě vyjádření a důkazy, které by se mohly dotknout důvodů jeho zahrnutí do seznamu uvedeného v čl. 2 odst. 3 a případně vést k jeho vynětí. V souvislosti s jiným typem omezujícího opatření Soudní dvůr shledal, že tam, kde jsou taková vyjádření a důkazy předloženy a zohledněny při změně důvodů pro zapsání osoby nebo subjektu na seznam v rozhodnutí přijatém v rámci SZBP, musí být změna rovněž provedena v nařízení přijatém v rámci SFEU [59].

48. Ve svých vyjádřeních klade Rada značný důraz na skutečnost, že Hamás nikdy nenapadl žádné z vnitrostátních rozhodnutí, o které se Rada opírala, nebo nařízení Rady, jejichž prostřednictvím byl původně zapsán a ponechán na seznamu uvedeném v čl. 2 odst. 3. Nicméně při přezkumu nařízení Rady musí být podle mě zkoumáno, zda Rada dodržela příslušná pravidla unijního práva, včetně podmínek stanovených ve společném postoji 2001/931 a základních práv. Podle žádného z těchto pravidel není tento přezkum závislý na tom, zda dotyčný nejprve napadl rozhodnutí příslušného orgánu před příslušným vnitrostátním soudem.

První důvod kasačního opravného prostředku

Úvod

49. První důvod kasačního opravného prostředku Rady se v podstatě týká toho, zda může při přezkumu dle čl. 1 odst. 6 společného postoje 2001/931 vycházet z veřejně dostupných informací.

58 – Rozsudek ze dne 21. prosince 2011, Francie v. People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, EU:C:2011:853, bod 72.

59 – Rozsudek ze dne 1. března 2016, National Iranian Oil Company v. Rada, C-440/14 P, EU:C:2016:128, bod 55.

50. Tento důvod kasačního opravného prostředku je založen na čtyřech argumentech: i) Tribunál nesprávně požadoval, aby Rada pravidelně uváděla nové důvody, na jejichž základě se mají na dotyčného nadále vztahovat omezující opatření, ii) Tribunál neprávem odmítl použití veřejně dostupných informací Radou, iii) Tribunál nesprávně shledal, že Rada provedla svá vlastní skutková zjištění, založená na veřejně dostupných informacích, pro účely přezkumu ve smyslu čl. 1 odst. 6 společného postoje 2001/931 a iv) Tribunál neprávem zrušil napadené akty na základě toho, že Rada odkazovala na veřejně dostupné informace.

51. Druhý a třetí argument jsou podle mého názoru v podstatě totožné. Posoudím je proto společně.

Musí Rada pravidelně poskytovat nové důvody, na jejichž základě se mají na skupinu nadále vztahovat omezující opatření?

52. První argument Rady na podporu jejího prvního důvodu kasačního opravného prostředku v projednávané věci koresponduje s jejím prvním argumentem na podporu druhého důvodu kasačního opravného prostředku ve věci Rada v. LTTE.

53. To, co jsem uvedla při analýze uvedeného důvodu kasačního opravného prostředku v mém stanovisku k dané věci, se rovněž uplatní zde [60]. Podle mého názoru zaprvé nemůže existovat striktní pravidlo opravňující Radu k ponechání osoby nebo skupiny na seznamu uvedeném v čl. 2 odst. 3 pouze tehdy, byla-li po původním nebo předchozím zapsání na seznam přijata rozhodnutí příslušných orgánů nebo jsou-li taková rozhodnutí Radě známa. Zadruhé, původní rozhodnutí použitá jako podklad pro počáteční zapsání na seznam nebudou v kontextu přezkumu vždy dostačující. Tam, kde Rada přijme rozhodnutí dle čl. 1 odst. 6, aniž se opírá o nové rozhodnutí příslušného orgánu, musí být přesvědčena, že rozhodnutí příslušného orgánu, na jehož základě předtím přijala původní nebo následné rozhodnutí o ponechání osoby nebo skupiny na seznamu uvedeném v čl. 2 odst. 3, je i nadále dostatečným základem prokazujícím, že jsou dány důvody k jeho ponechání na seznamu.

54. Jestliže se tedy Rada opírá o skutečnosti a důkazy podpírající dřívější rozhodnutí příslušného orgánu (i když tato rozhodnutí byla zrušena z důvodů nesouvisejících s těmito skutečnostmi a důkazy dokládajícími zapojení do teroristických činů nebo aktivit [61]), musí prokázat, že skutečnosti a důkazy, na kterých byla (počáteční nebo dřívější) rozhodnutí příslušného orgánu založena, nadále odůvodňují její závěr, že dotčená osoba nebo skupina představuje riziko terorismu, a že jsou tedy preventivní opatření odůvodněná. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí příslušných orgánů se nutně vztahují ke skutečnostem předcházejícím tato rozhodnutí, vyplývá z toho, že čím delší je období mezi těmito skutečnostmi a dřívějším rozhodnutím, na straně jedné, a novým rozhodnutím Rady o ponechání osoby nebo skupiny na seznamu uvedeném v čl. 2 odst. 3 na straně druhé, tím větší je povinnost Rady náležitě prověřit, zda je v době přezkumu její rozhodnutí nadále platně založeno na uvedeném rozhodnutí a na skutečnostech, o které se opírá [62].

55. Tam, kde bylo dřívější rozhodnutí příslušného orgánu obnoveno nebo prodlouženo, musí Rada prověřit, na jakém základě tak bylo učiněno. Z toho vyplývá, že analýza Rady nemůže být zcela totožná s tou, která byla provedena při přijetí dřívějšího rozhodnutí dle čl. 1 odst. 6 založeného na stejném rozhodnutí příslušného orgánu. Přinejmenším je potřeba vzít v úvahu otázku času. Toto se musí rovněž odrazit v odůvodnění.

60 – Viz body 77 až 92 mého stanoviska ve věci C-599/14 P.

61 – Tak tomu bylo v rozsudku ve věci Al-Aqsa, body 83 až 90.

62 – Pokud jde o různé druhy sankcí, viz obdobně rozsudek ze dne 18. července 2013, Komise a další v. Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518, bod 156.

56. Napadený rozsudek chápu tak, že Tribunál *neshledal*, že Rada musí pravidelně poskytovat nové důvody vysvětlující, proč se rozhodla ponechat i nadále osobu nebo skupinu na seznamu uvedeném v čl. 2 odst. 3. Ani já se nedomnívám, že tak musí činit. Tribunál naopak Radě vytýkal, že sestavila seznam násilných činů, který byl patrně rozhodující pro její rozhodnutí ponechat Hamás na seznamu uvedeném v čl. 2 odst. 3, aniž v napadených aktech vysvětlila, z jakých důvodů se domnívá, že tyto činy byly konstatovány a zkoumány v rozhodnutích příslušných orgánů. Z pohledu Tribunálu se zjevně nemohlo jednat o britská a americká rozhodnutí z roku 2001, o něž se Rada opřela ve svém odůvodnění. To jasně vyplývá z bodů 101 až 112 a bodů 119 a 127 napadeného rozsudku. Bod 133 napadeného rozsudku shrnuje stanovisko Tribunálu: v odůvodnění, které mu bylo předloženo, nebyly žádné odkazy na rozhodnutí příslušného orgánu týkající se skutkových okolností použitých Radou proti žalobci.

57. Domnívám se, že Tribunál byl oprávněn konstatovat, že jelikož zde nebylo žádné nové nebo jiné rozhodnutí příslušného orgánu představující uspokojivý základ pro tvrzení, že jsou dány důvody k zápisu Hamásu na seznam, Rada nebyla oprávněna vycházet ze seznamu teroristických útoků údajně prováděných touto organizací, aniž by tyto skutečnosti byly uvedeny v rozhodnutích příslušných orgánů.

58. Chtěla bych dodat, že se Rada rovněž nemůže opírat o skutečnost, že jelikož zákaz skupiny ztěžuje této skupině páchání nových teroristických činů, jsou nová rozhodnutí příslušných orgánů ve vztahu k takové skupině méně samozřejmá. Účinnost zákazu skupiny nezbavuje Radu její povinnosti zajistit, aby osoba nebo skupina byly ponechány na seznamu uvedeném v čl. 2 odst. 3 na základě rozhodnutí příslušných orgánů. Kromě toho rozhodnutí příslušného orgánu, které odůvodňuje původní zařazení na seznam, může být stále relevantní pro následující zápis na seznam, pakliže Rada shledá, že (a vysvětlí proč) je nadále dán dostatečný základ pro konstatování rizika odůvodňujícího použití omezujících opatření [63].

59. Proto odmítám první argument Rady.

Může se Rada opírat o veřejně dostupné materiály při rozhodování o ponechání skupiny na seznamu uvedeném v čl. 2 odst. 3?

60. Druhý a třetí argument Rady na podporu prvního důvodu jejího kasačního opravného prostředku vesměs korespondují s druhým argumentem, který uplatnila na podporu druhého důvodu kasačního opravného prostředku ve věci Rada v. LTTE. V mém stanovisku v uvedené věci jsem dospěla k závěru, že (z důvodů tam uvedených [64]) Rada nemůže při rozhodování o ponechání osoby nebo skupiny na seznamu uvedeném v čl. 2 odst. 3 vycházet z důvodů založených na skutečnostech a důkazech nacházejících se jinde než v rozhodnutích příslušných orgánů. Stejný závěr a odůvodnění se uplatní zde.

61. Proto neshledávám žádné pochybení na straně Tribunálu ve výkladu společného postoje 2001/931, podaného v bodě 110 napadeného rozhodnutí, podle kterého skutkový základ rozhodnutí Rady o zmrazení finančních prostředků v oblasti terorismu nemůže spočívat na informacích, které Rada čerpala z tisku nebo z internetu. Tribunál v bodě 121 napadeného rozsudku správně upozornil, že kdyby bylo Radě umožněno takto postupovat, znamenalo by to, že by vykonávala úlohu příslušného orgánu ve smyslu čl. 1 odst. 4 společné pozice 2001/931. Nicméně, jak Tribunál vysvětlil v bodě 127 napadeného rozsudku, ve dvoustupňovém systému musí být každý nový teroristický čin, který Rada vloží do svého odůvodnění, předmětem přezkumu v rozhodnutí příslušného orgánu.

62. Proto odmítám druhý a třetí argument Rady.

63 – Viz body 77 až 92 mého stanoviska ve věci C-599/14 P.

64 – Viz body 96 až 107 mého stanoviska ve věci C-599/14 P.

Byl Tribunál oprávněn zrušit napadené akty?

63. Čtvrtý argument Rady na podporu prvního důvodu kasačního opravného prostředku koresponduje s třetím argumentem Rady na podporu jejího druhého důvodu kasačního opravného prostředku a s druhým argumentem na podporu třetího důvodu kasačního opravného prostředku ve věci Rada v. LTTE.

64. V mém stanovisku v dané věci [65] jsem odmítla logický základ argumentu Rady, že jelikož nelze brát v úvahu pozdější činy dokumentované v tisku, nenastala žádná změna ve faktické situaci, a LTTE proto mohla být ponechána na seznamu uvedeném v čl. 2 odst. 3. Vysvětlila jsem, že tam, kde není žádné jiné nebo novější rozhodnutí příslušného orgánu (týkající se jiných skutečností), musí Rada přesto prověřit, zda na základě skutečností a důkazů v rozhodnutí, ze kterého předtím vycházela, nadále trvá riziko zapojení do teroristických činů, a tím pádem i důvod k zápisu na seznam. Z toho také vyplývalo, že Rada měla vysvětlit, proč byl britský zákaz z roku 2001 nadále dostatečným základem pro její rozhodnutí ponechat LTTE na seznamu, a že Tribunál se měl tímto argumentem zabývat. Zjištění Tribunálu, zda tak Rada učinila, jsou předmětem třetího důvodu kasačního opravného prostředku Rady v uvedené věci.

65. Stejný názor zastávám i zde.

66. Zaprvé Tribunál zrušil napadené akty od července 2011 do července 2014, protože shledal, že Rada porušila článek 1 společného postoje 2001/931 a povinnost uvést odůvodnění [66].

67. Zadruhé z toho nutně nevyplývá, že jelikož se Rada nemohla opírat o skutečnosti, které sama zjistila, mohla rozhodnout o ponechání Hamásu na seznamu uvedeném v čl. 2 odst. 3 bez dalšího přezkoumání. Jak jsem již uvedla, za okolností, kdy není dáno žádné jiné nebo novější rozhodnutí příslušného orgánu (týkající se jiných skutečností), musí Rada přesto prověřit, zda na základě skutečností a důkazů v rozhodnutí, ze kterého dříve vycházela, *nadále trvá riziko zapojení do teroristických činů*, a tím pádem i důvod k zápisu na seznam [67]. To také znamená, že Rada měla vysvětlit, proč britská a americká vnitrostátní rozhodnutí z roku 2001 jsou nadále dostatečným podkladem pro její rozhodnutí, a že Tribunál se měl tímto argumentem zabývat. Stejně jako ve věci Rada v. LTTE, jsou zjištění Tribunálu o tom, zda tak Rada učinila, předmětem třetího důvodu kasačního opravného prostředku Rady.

68. Proto odmítám čtvrtý argument Rady.

Druhý důvod kasačního opravného prostředku

69. Podle druhého důvodu kasačního opravného prostředku Rady Tribunál pochybil, když neshledal, že rozhodnutí amerických orgánů je dostatečným základem pro zapsání Hamásu na seznam.

70. Na rozdíl od napadeného rozsudku ve věci Rada v. LTTE Tribunál neučinil zjištění o tom, zda rozhodnutí třetího státu může představovat rozhodnutí příslušného orgánu ve smyslu čl. 1 odst. 4 společného postoje 2001/931, a případně za jakých podmínek.

71. Podle mého názoru proto musí být první, třetí a čtvrtý argument na podporu tohoto důvodu kasačního opravného prostředku zamítnuty jako irelevantní: Tribunál jednoduše neučinil zjištění, která Rada označuje za chybná. Tribunál totiž neučinil žádné zjištění o tom, zda rozhodnutí amerického správního orgánu může být rozhodnutím ve smyslu čl. 1 odst. 4 společného postoje 2001/931 (první

65 – Viz body 109 až 112 mého stanoviska ve věci C-599/14 P.

66 – Viz body 137 a 141 napadeného rozsudku.

67 – Viz zvláště bod 88 mého stanoviska v kauze C-599/14 P.

argument). To jasně vyplývá z bodu 99 napadeného rozsudku ve spojení s jeho bodem 101. Stejně tak neučinil zjištění o tom, zda možnost opírat se o takové rozhodnutí má být závislá na tom, zda zapsaná skupina mohla napadnout a skutečně napadla dle amerického práva rozhodnutí o svém zařazení na seznam jako teroristické organizace (třetí a čtvrtý argument).

72. Rada také tvrdí, že Tribunál po ní nesprávně požadoval, aby znala skutkové okolnosti, na jejichž základě americké ministerstvo vnitra zapsalo Hamás na seznam (druhý argument). Opírá se přitom o body 129 až 132 napadeného rozsudku. Nevykládám rozsudek stejným způsobem. V bodě 129 Tribunál zopakoval, že k tomu, aby mohlo být proti osobě nebo skupině namířeno omezující opatření, musí existovat skutkový základ vycházející z rozhodnutí příslušných orgánů. Toto je v souladu s cílem zajistit, aby kterákoliv osoba nebo skupina byla zahrnuta do seznamu uvedeného v čl. 2 odst. 3 pouze na základě dostatečně pevného skutkového základu [68]. V bodě 130 Tribunál shledal, že se tento požadavek uplatní bez ohledu na jednání dotčené osoby nebo skupiny. Také se zaměřil na potřebu, aby byla do odůvodnění zahrnuta rozhodnutí příslušných vnitrostátních orgánů, v nichž již byly skutečně přezkoumány a určeny teroristické činy, které Rada bere jako skutkový základ jejích vlastních rozhodnutí. To je v souladu s požadavkem, podle kterého musí Rada prověřit, zda je rozhodnutí příslušného orgánu dostatečně přesné, pokud jde o i) identifikaci dotčené osoby nebo skupiny a ii) určení možného spojení (jak je popsáno v čl. 1 odst. 2 společného postoje 2001/931) mezi dotčenou osobou nebo skupinou a teroristickými činy definovanými v čl. 1 odst. 3 tohoto společného postoje [69]. Body 131 a 132 se týkají dřívějších zjištění Tribunálu, že Rada ve skutečnosti vycházela z informací, které si sama opatřila, a dále rozsahu soudního přezkumu.

73. V těchto bodech tedy nespatřuji nic, co by podporovalo názor, že Tribunál požadoval po Radě, aby znala všechny skutkové okolnosti, na jejichž základě bylo přijato rozhodnutí příslušného orgánu ve třetím státě. Z těchto bodů ve spojení s ostatními částmi napadeného rozsudku (zvláště body 103, 106 a 110) ve skutečnosti jasně vyplývá, že Tribunál pouze (a správně) shledal, že Rada nemůže vycházet z rozhodnutí příslušného orgánu bez znalosti skutečných důvodů, na nichž bylo takové rozhodnutí založeno. Jak Tribunál uvedl v bodě 114 napadeného rozsudku, Rada má za skutkový základ jejího posouzení vzít rozhodnutí přijatá příslušnými orgány, které zohlednily konkrétní činy a jednaly na jejich základě, a poté ověřit, že takové skutečnosti jsou skutečně „teroristickými činy“ a dotčená skupina je skutečně „skupinou“ ve smyslu společného postoje 2001/931.

74. Konečně pátý argument Rady podle mého názoru nemůže být oporou pro druhý důvod jejího kasačního opravného prostředku, podle kterého Tribunál pochybil, když nedovodil, že rozhodnutí amerických orgánů představují dostatečný základ pro zápis Hamásu na seznam. Tento argument se týká možných důsledků logiky Tribunálu. Nicméně, jak jsem již vysvětlila, Rada nesprávně vyložila příslušnou část napadeného rozsudku.

75. Skutečnost, že rozhodnutí příslušného orgánu, ze kterého Rada vychází, nebylo napadeno před vnitrostátními soudy, každopádně nezprošťuje Radu z její povinnosti prověřit, zda – pokud jde o použití takového rozhodnutí – jsou splněny příslušné podmínky dle čl. 1 odst. 4 a 6 společného postoje 2001/931, a podat dostatečné odůvodnění.

76. Proto odmítám argumenty na podporu druhého důvodu kasačního opravného prostředku.

68 – Viz také mé stanovisko ve věci C-599/14 P, bod 99 a citovaná judikatura.

69 – Viz také mé stanovisko ve věci C-599/14 P, bod 80 a citovaná judikatura.

Třetí důvod kasačního opravného prostředku

77. Podle třetího důvodu kasačního opravného prostředku Rady Tribunál pochybil, když neshledal, že zápis Hamásu na seznam může být založen na britském zákazu z roku 2001. Tento důvod kasačního opravného prostředku koresponduje s třetím důvodem kasačního opravného prostředku ve věci Rada v. LTTE.

78. První argument Rady zní, že v předchozích věcech již Tribunál uznal takový zákaz za rozhodnutí příslušného orgánu ve smyslu čl. 1 odst. 4 společného postoje 2001/931. Podle mého názoru tento argument nemůže být oporou pro třetí důvod kasačního opravného prostředku. Tribunál neučinil žádná výslovná zjištění ohledně povahy tohoto rozhodnutí. Ani v jeho odůvodnění se neuvádí (výslovně ani implicitně), že by byl toho názoru, že britský zákaz z roku 2001 *není* rozhodnutím příslušného orgánu. Ani podle mého názoru bod 105 napadeného rozsudku neznamená, že by Tribunál shledal, že byl tento zákaz zrušen nebo že již dále není relevantní. Tento bod byl součástí analýzy Tribunálu týkající se absence rozhodnutí příslušných orgánů, v nichž by byly zkoumány a určeny násilné činy, ze kterých Rada vycházela v období po roce 2004.

79. Druhý argument Rady zní, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když dospěl k závěru, že britský zákaz z roku 2001 nebyl nebo již nemůže dále být platným rozhodnutím ve smyslu čl. 1 odst. 4 společného postoje 2001/931, a když shledal, že Rada měla mít k dispozici všechny skutečnosti, které vedly k přijetí tohoto zákazu britským ministerstvem vnitra. Můj názor je zde stejný jako ve vztahu k podobnému argumentu ve věci Rada v. LTTE[70]. Podle mého názoru Tribunál žádný z těchto závěrů neučinil. Poté, co v bodě 101 napadeného rozsudku shledal, že seznam násilných činů v období po roce 2004 hrál rozhodující úlohu při posouzení Rady, zda je ponechání Hamásu na seznamu uvedeném v čl. 2 odst. 3 účelné, se Tribunál zaměřil na to, zda odůvodnění odkazovalo na rozhodnutí příslušných orgánů, ve kterých by tyto činy byly přezkoumány. Tato rozhodnutí musela být nutně pozdějšího data než tyto skutečnosti, a nemohla proto za žádných okolností zahrnovat britský zákaz z roku 2001. Navíc jsem již vysvětlila, proč Rada dle mého názoru nesprávně namítá, že po ní Tribunál požadoval, aby měla k dispozici všechny okolnosti, na jejichž základě příslušné orgány zakázaly Hamás[71].

80. Stejně jako u třetího důvodu kasačního opravného prostředku ve věci Rada v. LTTE je ve třetím důvodu kasačního opravného prostředku Rady implicitní, že poté, co Tribunál shledal, že se Rada nemohla opírat o seznam násilných činů v období po roce 2004, aniž byly tyto činy přezkoumány rozhodnutími příslušných orgánů, měl přesto učinit závěr, že britský zákaz z roku 2001 (třetí důvod kasačního opravného prostředku se netýká amerického rozhodnutí) představuje dostatečný základ pro napadené akty.

81. Můj postoj je uveden v mém stanovisku ve věci Rada v. LTTE[72]. Jsem tedy toho názoru, že Tribunál sice připustil, že Rada citovala v odůvodnění aktů Rady od července 2011 do července 2014 původní vnitrostátní rozhodnutí (zvláště britský zákaz z roku 2001), avšak shledal, že Rada pouze prohlásila, že zůstaly v platnosti[73]. Tribunál z této skutečnosti nedovodil žádné výslovné závěry. Zatímco tedy Rada nesprávně namítá, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když shledal, že britský zákaz z roku 2001 nemůže být nebo již nemůže být platným rozhodnutím příslušného orgánu, je méně zřejmé, zda Tribunál ve skutečnosti nezanedbal řešení této otázky (která před ním jednoznačně vyvstala vzhledem k žalobním důvodům Hamásu, podle nichž nebyl dostatečně vzat v úvahu vývoj situace z důvodu uplynutí času a byla porušena povinnost uvést odůvodnění.)[74]

70 – Viz zejména body 116 až 126 mého stanoviska ve věci C-599/14 P.

71 – Viz bod 73 výše.

72 – Viz body 117 až 123 mého stanoviska ve věci C-599/14 P.

73 – Bod 103 napadeného rozsudku. Viz také body 100 a 119.

74 – Viz body 79 a 80 napadeného rozsudku.

82. Souhlasím s Radou, že poté, co Tribunál shledal, že některé důvody nemohou ospravedlnit rozhodnutí o ponechání Hamásu na seznamu, a musí být proto zrušeny, měl Tribunál výslovně zkoumat ostatní důvody a prověřit, zda alespoň jeden z nich by sám o sobě byl dostatečným základem rozhodnutí [75]. Pouze pokud by tyto ostatní důvody nebyly také dostatečně přesné a konkrétní, aby tvořily základ pro zápis na seznam, mohou být napadené akty zrušeny. Nicméně Tribunál zde taková zjištění nečinil. Úvahy Tribunálu se v podstatě omezovaly na skutkové zjištění, a sice že Rada pouze citovala starší vnitrostátní rozhodnutí a uvedla, že zůstávají v platnosti. Z tohoto důvodu by mělo být třetímu důvodu vyhověno a rozsudek Tribunálu by měl být zrušen.

83. Naštěstí stav řízení v projednávané věci umožňuje Soudnímu dvoru, aby v souladu s čl. 61 prvním pododstavcem větou druhou statutu Soudního dvora vydal konečné rozhodnutí ve věci. V souvislosti s čtvrtým a šestým důvodem kasačního opravného prostředku Hamás tvrdil, že Rada pouze citovala řadu skutečností a konstatovala, že vnitrostátní rozhodnutí jsou stále v platnosti. Namítá, že Rada nedostatečně zohlednila vývoj situace z důvodu uplynutí času. Hamás si také stěžuje, že Rada neuvedla žádné skutečnosti, které by mu byly v těchto vnitrostátních rozhodnutích vytýkány.

84. Na jiném místě v tomto stanovisku a ve stanovisku ve věci Rada v. LTTE jsem vysvětlila, proč se domnívám, že Tribunál dospěl ke správnému závěru, že Rada nemohla při rozhodování o ponechání Hamásu na seznamu uvedeném v čl. 2 odst. 3 vycházet (v jejím odůvodnění) ze seznamu nových činů, které nebyly posouzeny a určeny rozhodnutími příslušných orgánů. Zůstává proto otázka, zda stačilo v odůvodnění napadených aktů uvést, že počáteční rozhodnutí příslušných orgánů (zvláště britský zákaz z roku 2001) zůstala v platnosti nebo (bez dalšího) že rozhodnutí příslušného orgánu bylo přijato.

85. Z důvodů, které jsem již vysvětlila zvláště v bodech 77 až 91 mého stanoviska ve věci Rada v. LTTE, se domnívám, že toto nestačilo. Domnívám se proto, že napadené akty musí být z tohoto důvodu zrušeny [76]. Za těchto okolností není nutné se zabývat ostatními důvody uplatněnými Hamásem v řízení v prvním stupni.

Dovětek

86. Jak žaloba Hamásu v řízení v prvním stupni, tak projednávaný kasační opravný prostředek Rady se v podstatě týkají spíše procesní než věcné stránky. Ve svých závěrech jsem se záměrně zdržela vyjadřování jakéhokoliv názoru na věcnou otázku, zda jednání přičítaná Hamásu, posouzená a určená v rozhodnutích příslušných orgánů, odůvodňují zařazení nebo ponechání této skupiny nebo jejích poboček na seznamu uvedeném v čl. 2 odst. 3. Toto stanovisko je proto potřeba brát jako zaměřené výhradně na dodržování zásad právního státu, spravedlivého procesu a práva na obhajobu.

Závěry

87. S ohledem na veškeré předchozí úvahy navrhuji Soudnímu dvoru, aby:

„– kasačnímu opravnému prostředku Rady Evropské unie vyhověl;

– zrušil rozsudek Tribunálu ve věci T-400/10;

75 – Rozsudek ze dne 28. listopadu 2013, Rada v. Manufacturing Support & Procurement Kala Naft, C-348/12 P, EU:C:2013:776, bod 72 a citovaná judikatura.

76 – Vzhledem k tomu, že některé z těchto aktů se týkají společné zahraniční a bezpečnostní politiky, pravomoc Soudního dvora k tomuto postupu vychází z čl. 24 odst. 1 SEU a čl. 275 druhého pododstavce SFEU.

– zrušit rozhodnutí Rady 2010/386/SZBP ze dne 12. července 2010, 2011/70/SZBP ze dne 31. ledna 2011 a 2011/430/SZBP ze dne 18. července 2011, kterými se aktualizuje seznam osob, skupin a subjektů, na něž se vztahují články 2, 3 a 4 společného postoje 2001/931/SZBP o uplatnění zvláštních opatření k boji proti terorismu, a dále rozhodnutí Rady 2011/872/SZBP ze dne 22. prosince 2011, 2012/333/SZBP ze dne 25. června 2012, 2012/765/SZBP ze dne 10. prosince 2012, 2013/395/SZBP ze dne 25. července 2013, 2014/72/SZBP ze dne 10. února 2014 a 2014/483/SZBP ze dne 22. července 2014, kterými se aktualizuje a mění seznam osob, skupin a subjektů, na něž se vztahují články 2, 3 a 4 společného postoje 2001/931/SZBP o uplatnění zvláštních opatření k boji proti terorismu a kterými se zrušují rozhodnutí 2011/430, 2011/872, 2012/333, 2012/765, 2013/395 a 2014/72, a to v rozsahu, ve kterém se týkají Hamásu (včetně Hamás-Izz al-Din al-Qassem);

– zrušil prováděcí nařízení Rady (EU) č. 610/2010 ze dne 12. července 2010, č. 83/2011 ze dne 31. ledna 2011, č. 687/2011 ze dne 18. července 2011, č. 1375/2011 ze dne 22. prosince 2011, č. 542/2012 ze dne 25. června 2012, č. 1169/2012 ze dne 10. prosince 2012, č. 714/2013 ze dne 25. července 2013, č. 125/2014 ze dne 10. února 2014 a č. 790/2014 ze dne 22. července 2014, kterými se provádí čl. 2 odst. 3 nařízení (ES) č. 2580/2001 o zvláštních omezujících opatřeních proti některým osobám a subjektům s cílem bojovat proti terorismu a kterými se zrušují prováděcí nařízení Rady (EU) č. 1285/2009, č. 610/2010, č. 83/2011, č. 687/2011, č. 1375/2011, č. 542/2012, č. 1169/2012, č. 714/2013 a č. 125/2014, a to v rozsahu, v němž se týkají Hamásu (včetně Hamás-Izz al-Din al-Qassem);

– rozhodl v souladu s čl. 138 odst. 3 a čl. 184 odst. 1 jednacího řádu Soudního dvora, že Rada ponese vlastní náklady řízení a dvě třetiny nákladů řízení vynaložených Hamásem (včetně Hamás-Izz al-Din al-Qassem) v řízení o kasačním opravném prostředku;

– rozhodl v souladu s články 138 odst. 3 a 184 odst. 1 jednacího řádu Soudního dvora, že Hamás (včetně Hamaá-Izz al-Din al-Qassem) ponese své zbývající náklady řízení o kasačním opravném prostředku;

– rozhodl v souladu s čl. 138 odst. 1 a čl. 184 odst. 1 jednacího řádu Soudního dvora, že Rada ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení Hamásu (včetně Hamás-Izz al-Din al-Qassem) v řízení v prvním stupni, a

– rozhodl v souladu s čl. 140 odst. 1 a čl. 184 odst. 1 jednacího řádu Soudního dvora, že francouzská vláda a Evropská komisi ponesou vlastní náklady řízení.“

i — Bod 7 tohoto znění, konkrétně citace bodu 99 rozsudku T-400/10, byl po prvním online zpřístupnění předmětem úpravy.